

A decorative scroll with two white rollers and gold-colored handles, set against a gold background with ornate scrollwork. The scroll contains the Hebrew text 'תורת הר"ף' in blue.

תורת הר"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמא שליט"א
לפרשת השבוע

A decorative flourish consisting of a horizontal line with ornate scrollwork at both ends.

פרשת אמור

פרשת אמור

**"אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְעַמִּי"**

**האדם צריך לשים תמיד מול עיניו את
אבותיו ורבותיו כדי להינצל מהחטא**

הנה יש בזה כפל לשון אָמַר וְאָמַרְתָּ, והרי ידוע שכל מיילה וכל אות מדוקדקת ביותר בתורתנו הקדושה, אם כך מהו הכפל אָמַר וְאָמַרְתָּ? אומרת הגמרא (יבמות קיד.) להזהיר גדולים על הקטנים ע"ש.

ועוד צריכים להבין מה הפירוש "הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן" וכי אנחנו לא יודעים שהכהנים הם בני אהרן, ועוד שבכל המקומות כולם מקדים בני אהרן הכהנים וכאן הקדים התואר הכהנים בני אהרן, ולא כמו שבכל הפעמים אומר בני אהרן הכהנים, אם כך מדוע הקדים הכהנים לפני בני אהרן?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, התורה הקדושה מספרת לנו על יוסף הצדיק כאשר עמד בניסיון עם אשת פוטיפר "וַיָּבֵא הַבְּיָיְתָה לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ" (בראשית לט, יא) רגע לפני שחטא נראתה לו דמות דיוקנו של אביו, "וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה" (שם, יב) והגמרא אומרת

(סוטה לו:) כי זכירת דיוקן אביו הצילתו מן החטא שלא יטמא.

ואפשר לבאר ולומר שלכן התורה הקדושה מזהירה את בני אהרן הכהנים, שבכל עת ובכל זמן יזכרו שהם בני אהרן, כמו שיוסף הצדיק נגלתה לו דמות דיוקנו של אביו ולא חטא, גם פה התורה הקדושה מזהירה את הכהנים שתמיד הם ידעו שהם בני אהרן, שיראו תמיד מול עיניהם את אהרן הכהן, שהוא אביהם שתמיד יהיה מול עיניהם בכדי שתהיה זהירות שלא יפלו חס ושלום בחטא.

על פי זה יובן אָמור וְאִמְרַתְּ שתי אמירות, אמירה ראשונה זו אמירה מה שהקב"ה ציווה אותם לעשות, ואמירה שניה זו אמירה שתמיד יזכרו שהם בני אהרן, תמיד יראו את אבותיהם מול עיניהם ואת רבותיהם מול עיניהם, "וְהָיוּ עֵינֵיךָ רְאוּת אֶת מוֹרֶיךָ" (ישעיה ל, כ) וכך יזהרו מן החטא.

אם כך בכל ציווי שהתורה הקדושה מצווה אותנו, גם שם יש את הציווי "שְׁוִיטֵי ה' לְנֶגְדֵי תְּמִיד" (תהלים טז, ח) את אבותיו ורבותיו, שבכל עת ובכל זמן יהיו מול עינינו ואז ירחיקו אותנו מן החטא, וניזהר לא ליפול בעבירה ובמעשים לא טובים.

**"אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְעַמּוּיוֹ"**

**ככל דבר של קדושה חייב האדם זהירות
כפולה ומכופלת כדי שלא יאבד את כל
עולמו**

מובא במדרש (ויק"ר כו, ה) רַבִּי בְּרַכְיָה בְּשֵׁם רַבִּי לִוִי אָמַר.. הַעֲלִינִים שְׂאִין יֵצֵר הָרַע מְצוּי בָהֶם, אֲמִירָה אַחַת דִּיה לָהֶם שְׂנֵאמַר "בְּגִזְרַת עִירִין פִּתְגָמָא וּמֵאמַר קִדְיִשִּׁין שְׂאֵלְתָא" (דניאל ד, יד). אֲבָל הַתַּחַתּוֹנִים שֵׁישׁ בָּהֶם יֵצֵר הָרַע הַלּוֹאֵי לְשֵׁתֵי אֲמִירוֹת יַעֲמִדוּ, הֵדָא הוּא דְכִתִּיב "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן" ע"כ.

הנה פרשה זו מהפרשות החשובות ביותר, משום שבפרשה זו מוזכרים כל המועדים, הימים הנוראים ועניין לחם הפנים. ידוע שהקריאה מעוררת את הזמן וכאשר קוראים בשבת בתורה מעוררים את הזמן לכל ימות השבוע, שיהיה בהם את הכוח של המועדים, הכוח של ימים נוראים וכן כוח הפרנסה יהיה גדול וחזק ביותר.

צריך להבין וללמוד עד כמה כוח היצר הרע גדול וחזק ועד כמה האדם צריך לבנות את נפשו להיות קרוב ודבוק בתורה הקדושה, במצוות ובמעשים טובים. ועם כל זה שדבוק בתורה ובמעשים טובים כל חייו, צריך סיעתא דשמייא וישועה גדולה מהקב"ה, לא ליפול

ולא להיכשל במלכודות היצר הרע, משום שהיצר הרע אורב בכל פינה, בכל מקום ובכל רגע שאדם עוצר מהתורה הקדושה, היצר הרע מיד נכנס בחורים ובסדקים. וכמו שאמרו חז"ל בירושלמי (ברכות סח.) יום תעזבני ימים אעזבך, מספיק שאדם יום אחד בחולשה בעבודת ה', כבר היצר הרע מחלישו עוד יומיים לרדת וליפול בעבודת ה'.

לכן האדם צריך כמו שאת המצה לשים אותה כל הזמן בלי לעצור רגע אחד, כך במצוות ובמעשים טובים ובעבודת ה' האדם צריך להשתדל כל רגע, בלי לעצור רגע אחד. ורואים עד כמה הדברים מפחידים, הגמרא אומרת (שבת קיט:): **אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן א"ל רב פפא לאביי דידי ודיך מאי? א"ל אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא.**

והנה דברים אלה קשים ומזעזעים, עומדים האמוראים ואומרים שבהבל פיהם יש חטא, הרי תנאים ואמוראים היה בכוחם להחיות מתים, מי שבכוחו להחיות מתים איך יכול לומר שבהבל פיו יש חטא? מילא האמורא ששאל יכל לומר את זה בשביל ענוה, אבל האמורא השני שהוא התכוון ואמר עליו בפיו ובפיו יש חטא, איך אפשר להבין ולומר כזה דבר, פה שמחיה מתים אפשר לומר עליו שיש עליו חטא והבל פה של תינוקות יותר ממנו?

אלא פה רואים יסוד גדול, היצר אורב ונלחם בכל מקום ובכל מצב שאדם עומד ונלחם בו, אין אדם אשר יחיה בארץ ולא יחטא. המלחמה של האדם מלחמה חזקה, להתמיד בכל כוחו להיות דבוק בהקב"ה. "וְאִתְּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם" (דברים ד, ד) אם אדם לא דבוק בה' כל רגע, מיד הוא יכול לאבד את כל עולמו. לכן התורה הקדושה מזהירה ואומרת, אָמַר וְאִמְרָתָ אֱמִירָה עַל אֱמִירָה לְהִיזָהָר זְהִירוֹת גְּדוּלָה בְּכָל דָּבָר שֶׁל קְדוּשָׁה, וּבְכָל דָּבָר שֶׁל יִרְאֵת שְׁמַיִם.

**"אָמַר אֵל הַפְּהַנִּים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאִמְרָתָ אֱלֹהִים
לְנַפְשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיּוֹ"**

**סגולה לאדם להעלות את עצמו מזמנים
קשים וירידות שעובר**

ורש"י פירש במקום, אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים. ומובא בספר הקדוש "נועם אלימלך", יש לומר כוונת רש"י להזהיר גדולים דהיינו צדיקים גדולים על הקטנים, רוצה לומר על עברות קטנות שאדם דש בעקביו ע"כ.

ואפשר להוסיף ולדקדק ולומר, הפירוש להזהיר גדולים על הקטנים, הנה יש לאדם בחייו שני זמנים, יש זמנים שאדם בגדלות הדעת, יש זמנים שאדם בקטנות

הדעת. כאשר אדם בגדלות הדעת אלו ימים כמו ראש השנה ויום הכיפורים וזמנים מיוחדים, האדם מרגיש קרוב להקב"ה ויש לו גדלות המוחין, ואז קרוב הוא להקב"ה ומרגיש מרומם מאוד.

אך יש זמנים שהם זמנים אחרים, זמנים של קטנות הדעת וקטנות המוחין, זמנים שאדם מרגיש את עצמו רחוק מהקב"ה ומנותק מהקב"ה, והתורה הקדושה באה ומזהירה ואומרת להזהיר גדולים על הקטנים, שמתו שאדם נמצא בגדלות הדעת וברוממות יזכור את הזמנים שהוא נמצא בקטנות המוחין ונמצא בירידה גדולה, באותם זמנים שנמצא בירידה גדולה יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים. ואיך יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים?

ידוע מעשה בבעל שם טוב, שבאחד הזמנים הייתה לבעל שם טוב ירידה גדולה ביותר, ועד כמה הירידה שלו הייתה גדולה עד שהיה צריך בשביל לחזור לגדלות המוחין לא ללמוד או להתקדש בעבודת ה' גדולה, אלא לשנן ולומר א' ב' ג' והיה חוזר על האותיות בכדי לחזור למעלתו הגדולה שהיה בה.

אבל איך האדם חוזר למעלתו הגדולה כשנמצא בקטנות המוחין, להזהיר גדולים על הקטנים, מתי שהאדם ישנן ויחזור בדעתו בכל הזמנים את הסיפורים איך הוא היה חזק בראש השנה, איך הוא היה קרוב להקב"ה ביום הכיפורים, איך היה קרוב להקב"ה ברגעים

מיוחדים שהייתה לו דבקות בהקב"ה, מתי שהוא יזהיר ויחזור על הזמנים הגדולים, בזמן שהוא נמצא בקטנות המוחין אז הוא יוכל להתחזק ולהדבק שוב בהקב"ה.

וכך אומרת התורה הקדושה (שמות י ב) "וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנֵי בְנֶךָ וּבֶן בְּנֶךָ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי בְּמִצְרַיִם וְאֵת אֲתַתִּי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בָּם וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה'" מתי שאדם חוזר ומספר על הזמן שהיה קרוב להקב"ה, חוזר על הזמן שהיה דבק בהקב"ה, אז "וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה'" אז הוא חוזר לגדלות המוחין, ויודע את המעלה הגדולה של הקב"ה. וזה מה שמובא בנועם אלימלך דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, אותו לב שפעם יצא ממנו גדלות המוחין, מתי שחוזר ומספר על גדלות המוחין חוזר אל הלב, זה חוזר עוד פעם ומעורר את הלב, ומרומם את הלב למדרגות גבוהות ולמדרגות גדולות ביותר.

וכך מצאנו אצל יוסף הצדיק, הגמרא אומרת (סוטה לו): "וַיְהִי כִּהְיוּם הַזֶּה וַיָּבֵא הַבֵּיתָה לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ" (בראשית לט, יא) א"ר יוחנן מלמד ששניהם לדבר עבירה נתכוונו ויבא הביתה לעשות מלאכתו רב ושמואל חד אמר לעשות מלאכתו ממש וחד אמר לעשות צרכיו נכנס.. באותה שעה באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון, אמר לו יוסף עתידין אחיך שיכתבו על אבני אפוד ואתה ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם ותקרא רועה זונות דכתיב "וְרַעַה זֹנוֹת יֶאֱבֹד הוֹן" (משלי כט, ג). הנה גם יוסף

הצדיק היה בקטנות המוחין וכמעט איבד את כל עולמו, אבל ברגע שנזכר בזמן של גדלות המוחין ניצל מליפול ולחטוא בחטא קשה ביותר.

וזהו "אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמֵא בְּעַמְיוֹ" אמור ואמרת, להזכיר ברגעים הקשים את הרגעים הגבוהים והגדולים, וזוהי סגולה בדוקה להינצל מירידות ומכל הדברים והחולאים הקשים המתרגשים לבוא על האדם.

**"כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם
וְקִצְרֹתֶם אֶת קִצְרֵיהָ וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר
רֵאשִׁית קִצְרֵיכֶם אֶל הַכֹּהֵן. וְהֵנִיף אֶת
הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרִצְוֹנְכֶם מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת..
וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת מִיּוֹם הַבִּיאְכֶם
אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבֹתוֹת תְּמַיִמוֹת
תִּהְיֶינָה"**

**אדם שרוצה להתקרב לקב"ה יקריב
ויקדש את העומר שלו להשם**

מובא במדרש (ויק"ר כח, ג) שֶׁבַע שָׁבֹתוֹת תְּמַיִמוֹת
תִּהְיֶינָה, אִימְתִי הֵן תְּמַיִמוֹת בְּזִמְן שִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ
שֶׁל מְקוֹם. ואפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הנה ימי

הספירה הם לטהרנו ולקדשנו, והם שבע שבתות לרמוז על חיי האדם, אשר "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" (תהלים צ, י) ושבע שבתות הם נגד שבע עשירות שנים שבחיי האדם, שמוטל עליו לטהר ולקדש ולעשות נחת רוח ליוצרו.

והנה הלב והעיניים הם שני סרסורים של העבירה (ירושלמי ברכות א, ה) על זה הזהיר הכתוב "וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרָי לְבַבְכֶם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם" (במדבר טו, לט) ורש"י אומר הלב והעיניים הם מרגלים לגוף ומסרסורים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות.

ועל זה רומזת לנו הקרבת העומר, העמ"ר ראשי תיבות ע"ן מ'זח (מחשבה) ר'גל, כי התחלת העבירות של האדם מתחילה בעיניים, כשאדם רואה את החטא ואחרי כן עובר ללב, שהלב מחמד את העבירה, אחרי כן הרגלים שאדם רץ לעשות את העבירה ברגלים זה "רֵאשִׁית קְצִירְכֶם" ההתחלה של כל העבירות, ההתחלה של כל הקיצור ימים של האדם, קיצור הדבקות של האדם בהקב"ה מתחיל בעומר בעיניים מחשבה והרגליים. לכן עמ"ר עולה בגימטריא קר"י, שמי שלא שומר על העיניים ועל הלב ועל הרגליים מגיע לחטא הקרי, מגיע לחטא וליפול ולהתדרדר ולהגיע לדברים הקשים ביותר.

לכן כאשר האדם רוצה להתקרב להקב"ה "וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֵר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן" מה זה הכהן? הכהן?

זה תלמידי חכמים שבדור, אדם צריך לקחת את הראיה בעיניים "וְהָיוּ עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת מוֹרֵיךְ" (ישעיה ל, כ), לקחת את הלב שיהיה תמיד דבוק בהקב"ה, ואת הרגלים ללכת לתלמידי חכמים.

וזה היסוד שאדם יוכל להיזהר ולהינצל מהדברים הקשים האלו, שיכולים להביא את האדם לחורבן גדול. ולכן מה שאומר המדרש שספירת העומר צריכות להיות תמימות, בזמן שישראל עושים רצונו של מקום. ספירת העומר זה זמן שמקדשים את עצמנו, כמו תמצית ששמים בכל השנה כולה, שבע שבתות מלשון שבעים, שבע חיים של האדם זה כנגד השבעים שנה של החיים של האדם. ובכל שנה יש את אותן שבע שבתות, שהן התמצית של השנה כולה, שמביאה את האדם לתמימות ולהתעלות, ולשמור על העומר שזה עיניים מוח ורגליים שהם "רְאוּשֵׁית קְצִירְכֶם" להביא את זה קרבן לכהן שאלו התלמידי חכמים שבדור.

"דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ אֱלֹהֵי הַמּוֹעֲדֵי. אֱלֹהֵי מוֹעֲדֵי ה' מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם"

הקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה כדי להשפיע שפע לאדם

צריך להבין מה הכפל של הפסוקים שנראים לא לצורך, ועוד צריך להבין את השינוי שבפסוקים, הפסוק הראשון אמר "מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם" וסיים ב"מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ". בפסוק לאחריו הקדים "מִקְרְאֵי קֹדֶשׁ" קודם שאמר "אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם", וגם בפסוק הראשון מסיים "אֱלֹהֵי הַמּוֹעֲדֵי" ובפסוק שלאחריו לא סיים כן, הרי כל דבר המוזכר בתורתנו הקדושה יש לו סוד ויש לו סיבה, אם כך צריכים להבין מה הכפל "מוֹעֲדֵי ה'" שפעמיים כופל אותם בצורה אחרת?

אלא אפשר לפרש ולומר, פרשת השבוע הקרובה היא פרשת שבוע מיוחדת ביותר, והשבת הקרובה היא מהשבתות המיוחדות ביותר בכל שבתות השנה. ומובא בשם אחד הצדיקים הגדולים שהיה אומר בפרשת פנחס שיש בה כוח של כל הרגלים כולם וכל החגים כולם, ההשפעות והכוחות שיש בכל החגים נמצאים בפרשת פנחס. והיה אומר שכולם יבואו אליו בשבת

פנחס משום שכוח כל החגים נמצא באותה השבת כולל של הימים הנוראים, משום שבפרשת פנחס קוראים את עניין החגים והרגלים.

והנה עוד צדיקים וקדושי עליון היו אומרים שגם בפרשת אמור נמצאים כל החגים וכל המועדים, וגם כוח של הפרנסה נמצא בפרשת אמור מדוע? משום שבפרשת אמור יש עניין של לחם הפנים, וידוע שלחם הפנים שהיה במשכן הוא סגולה גדולה לפרנסה, ולכן בפרשת השבוע הבאה עלינו לטובה ולברכה יש כוח גדול של כל המועדים וכוח גדול של הפרנסה.

וידוע שמשבת קודש מושפע כל השבוע כולו וכל הברכה של כל ימות השבוע נמצאת בשבת קודש, ולכן הרב הקדוש הרב מנחם מענדל מרימינוב עשרים ושתים שנים לפני פטירתו היה דורש בכל שבת בעניין פרשת המן. שאלו אותו תלמידיו ובני ביתו מדוע בכל שבת אתה דורש על פרשת המן? והיה אומר להם משום שכל השבוע כולו מושפע בברכה משבת וידוע שפרשת המן היא סגולה לפרנסה. אם כך כשבשבת דורשים בפרשת המן, מושפע שפע גדול ממה שדיברו ומה שלמדו בשבת לכל השבוע, לכן בכוח של הפרנסה יהיה שפע לעם ישראל לכל השבוע כולו.

הגמרא אומרת (עבודה זרה ג:) שהקב"ה עוסק בכל יום בבוקר שלוש שעות בתורה, בזמן לקיטת המן שהיה בבוקר, והקב"ה משפיע כח של פרנסה מתי שמדברים

בענייני המן לכל עם ישראל ולכן רבי מנחם מענדל מרימינוב כל שבת היה עשרים ושתיים שנים לפני פטירתו מדבר בענייני פרשת המן, להשפיע שפע גדול לכלל עם ישראל. כך מתי שחושבים על דבר או מדברים על דבר נותנים כוח בדבר, וכמו שאומר רבנו הבעל שם טוב שבמקום המחשבה שם נמצא האדם, אדם שנמצא בבית מדרש וחושב על דברים בטלים, הגוף שלו נמצא בבית מדרש, אבל אם המחשבה נמצאת בדברים בטלים, אז גם הגוף שלו נמצא בדברים בטלים.

וכך הגמרא אומרת בעניין עירובי תחומין, מי שרוצה ללכת אלפיים אמה מחוץ לתחום אסור לו. אלא הולך מעט פחות מאלפיים אמה, מניח שמה חתיכת אוכל ועוד אלפיים אמה ועוד מניח חתיכת אוכל, ואז מותר לו לצאת מחוץ לתחום בשבת, בכל המקומות שהוא שם פחות מאלפיים אמה, ועוד פחות מאלפיים אמה מעט אוכל מותר לו ללכת, כי במקום המחשבה שמה האדם נמצא, ואם המחשבה שלו מחוץ לתחום במקום הזה, זה לא נקרא יציאה מתחום שבת, ומותר לו לצאת וללכת מחוץ לתחום שבת. אם כך, מה שחושב ואיפה שנמצא האדם, שם האדם גופו ושמה גם הוא נמצא.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, הגמרא (יזמא לט): **אותה שנה שמת בה שמעון הצדיק, אמר להם בשנה זו הוא מת. אמרו לו מניין אתה יודע, אמר להם בכל יום הכפורים היה מזדמן לי זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים נכנס עמי**

ויצא עמי, והיום נזדמן לי זקן אחד לבוש שחורים ועטוף שחורים נכנס עמי ולא יצא עמי. והנה נקשה קושיה הרי כתוב "וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֵהָל מוֹעֵד" (ויקרא טז, יז) ואפילו מלאכים, דכתיב "וְדַמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם" (יחזקאל א, י) והגמרא מתרצת ואומרת ומשני דשמא שכינה הייתה ע"כ. הנה צריכים להבין באמת, מה זו אותה דמות של זקן שהיה נכנס עם שמעון הצדיק בשעת עבודתו ביום הכיפורים, מי זה אותו זקן שהיה נכנס איתו ויוצא איתו?

אלא מה שאדם חושב במחשבה שם הוא נמצא איפה שהמחשבה נמצאת. מצאנו (יומא ע"א:) בשמיעה ואבטליון שיצאו במוצאי יום כיפור מבית המדרש, והיה כהן שגם יצא שלא היה צדיק גדול ולא היה תלמיד חכם גדול. מתי שכולם ליוו את הכהן לביתו וראו את שמעיה ואבטליון, עזבו את אותו כהן ורצו אחרי שמעיה ואבטליון. אותו כהן הצטער, ואמר לשמעיה ואבטליון שהם מבני גרים, ענו לו שמעיה ואבטליון ייתון בני עממין לשלם דעבדין עובדא דאהרן.

מסבירים המפרשים אמרו שמעיה ואבטליון לאותו כהן שאנחנו בני עמים בני גרים, אבל אנחנו עושים עבודת הכהן, על ידי שהם היו מכוונים את הכוונות של יום כיפור, אותו כהן לא היה תלמיד חכם ולא ידע לכוון את הכוונות, הכוונה שלהם והמעשה שלו היו מצטברים ומתחברים לאחד. וזה מחשבה טובה הקב"ה

מצרפה למעשה, הקב"ה לוקח את המחשבה ומצרף אותה למעשה.

אם כך, כל דבר שקוראים או לומדים אפילו שזה לא הזמן שצריכים לקרוא או ללמוד, מחברים את המעשה עם אותו דבר שקראו ולמדו, כי איפה שהמחשבה נמצאת, שם גוף של האדם גם כן כביכול נמצא. על פי זה אפשר להבין ולומר פרשת השבוע מתחילה "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה'" ופעמיים כופל עניין המועדים, מדוע כופל פעמיים במועדים?

אלא פעם אחת שאומר מועדים זה פעם של ההשפעה כשבאמת האדם נמצא בחג, ופעם שניה שאומר מועדים זה כשקוראים את הפרשה וזה לא הזמן של המועד אלא רק קוראים את הפרשה. כמו השבת שקוראים את הפרשה של המועדים וקוראים את הפרשה של הלחם הפנים, שההשפעה של המועדים ושל לחם הפנים על פרנסה גם אם זה לא המועדים והחגים עכשיו, גם אם זה לא זמן שיש את לחם הפנים להכין את לחם הפנים, ההשפעה של לחם הפנים וההשפעה של המועדים נמצאת גם עכשיו. לכן כפל פעמיים, פעם אחת על הזמן ופעם אחת כמו עכשיו על הקריאה שמעוררת את הזמן שאדם נמצא, גם אם לא במועד אבל בכוח של המועד.

(יום רביעי, כ"ג סיון התשפ"ב)

מאחורי כל דבר קשה יש טוב רק תחכה לסוף ואל תפעל בפזיזות

לכל בני הקהילה הקדושים, הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה ושמחה, הצלחה וסיעתא דשמיא גדולה. הקב"ה בע"ה ישפיע על כולנו שפע גדול, ובע"ה אנחנו שמחים בשבוע הבא בע"ה רביעי וחמישי בלי נדר נהיה בארץ הקודש ונשמח עם כולם שמחה גדולה, שיעורי תורה, חיזוק, הצלחה וברכה וכל הטוב בע"ה.

כתוב בספרים הקדושים שהיום הזה כ"ג בסיוון, יש בו מדרגה ומעלה גבוהה ביותר ויש בו סגולות גדולות ביותר. היום הזה זה היום שהגזירות שהמן הרשע גזר, התבטלו ע"י מה שאסתר ומרדכי היהודי כתבו את הכתב החדש לכל היהודים, על הגזירות במאה עשרים ושבע מדינות שאחשוורוש

חתם על הגזירה של המן לאבד ולהשמיד את כל היהודים. כמו היום הזה כ"ג בסיוון, חזר בו המלך וכתב את הכרזה לכל היהודים, שהיהודים יעשו כטוב בעיניהם ויעשו איך שרוצים ומה שרוצים, והיום הזה היה היום של הישועה הגדולה לעם ישראל.

לכן רבותינו הקדושים אומרים שהיום הזה הוא יום גדול, יום שנמחקה הגזירה של אחשוורוש והמן לאבד ולהשמיד את כל היהודים. יום שנכתבו האגרות החדשות לבטל את הגזירה, והיהודים הם ישלטו בכל מקום ויהיה אור והצלחה, וכל הגזירות האכזריות שהמן גזר יתבטלו.

לכן יש נוהגים ביום הזה להדליק שני נרות, להתפלל, זה יום שהתחילה הישועה והאור והטוב לעם ישראל. ודאי שהיום הזה יום גדול, יום של בשורה חדשה, של התחלה חדשה, של שמחה גדולה ושל טוב גדול. בע"ה יבוא טוב ויקבל טוב מטוב לטוב,

והקב"ה ישפיע שפע גדול מכל העולמות ויהיה בע"ה הצלחה וישועה גדולה.

אנחנו חושבים בדעתנו, אם נחשוב כל מה שהיה עם מרדכי ואסתר, המן ואחשוורוש וכל מה שהיה בגזירה של המן הרשע, אדם צריך ללמוד מהיסוד הזה יסוד גדול.

דבר ראשון, כל מה שאדם שומע בהתחלה או חושב, הוא צריך לשמוע את זה עד הסוף. אסור לאדם לקחת מילה ראשונה של השני, או התחלת דיבור של השני ולהסיק מזה מסקנות. לא משנה אם התחלת הדיבור היה קשה ורע, אם ההתחלה של העניין נראה אכזרי ולא טוב, אדם צריך לחכות ולהמתין עד הסוף ומה שהשכל לא יעשה, הזמן יעשה. הרבה פעמים אדם יושב עם החבר שלו והחבר שלו מתחיל לדבר ואדם כבר מגיע למסקנות, רב וצועק וכועס, תחכה תשמע מה שהחבר רוצה לומר עד הסוף. גם בחיים, הרבה פעמים פתאום מפטרים את האדם מהעבודה, אדם כועס ובצער ועצוב ומדוכדך, אבל אתה

לא יודע מה מחכה אחרי זה שפיטרו אותך מהעבודה.

סיפרנו כמה פעמים שהיה איש עשיר גדול מאוד באמריקה, שכל יום מסוים בשנה היה עושה מסיבה גדולה. שאלו אותו מה הסיבה שאתה עושה את המסיבה הזו? הוא אמר להם שהייתי בחור צעיר, הייתי עובד מנקה באיזה בניין. בקושי הייתי מתפרנס מהניקיון, משלם שכירות, משלם את ההוצאות. יום אחד באו ופיטרו אותי, הייתי בצער גדול, הייתי בקושי גדול, היה לא טוב, הייתי בוכה. עד שלאט לאט התחלתי למכור דברים ברחוב, עליתי קניתי חנות קטנה, התקדמתי עד שנהייתי עשיר גדול. היום הזה שאני עושה את המסיבה, זה היום שפיטרו אותי מהעבודה. אם לא היו מפטרים אותי מהעבודה, הייתי נשאר עד היום מנקה של בניין, אדם שבקושי יש לו פרנסה.

הדברים הקשים ביותר שנראים לאדם הקשים והאכזריים ביותר בחיים, הם יכול

להיות שהם הישועה הגדולה של האדם. אדם מסתכל על חלק קטן מהדברים. לכן אמרנו כמה פעמים היצר הרע נקרא בשם "חמסן", למה חמסן? כי נותן לאדם לראות רק חמישית הטעם. אם אדם יראה את כל התמונה באופן כולל באופן שלם, אז כל המחשבות של האדם ירדו וכל הפחדים של האדם ירדו, ורק ישועה יוצאת מכל עניין.

אבל הבעיה שאנחנו נתפסים על המילה הראשונה, על המשפט הראשון, על הצער הראשון, על זה שפיטרו אותו מהעבודה, על זה שמישהו אמר לו מילה כואבת. תחכה תראה מה שקורה, תראה את כל הדברים, החיים לא נמדדים בדקה, בשעה, ביום, בשבוע, בחודש, בשנה, החיים נמדדים במחזור חיים שלמים, הכל דבור על אופניו כפתור ופרח, כפתור ופרח, אתה לא יודע מה הכפתור ומה הפרח, אתה לא יודע מה הטוב ומה הפחות טוב.

הדברים האכזריים ביותר שנראים לאדם, תחכה ותראה שאחרי הקליפה הזו נמצא דבר גדול ונמצא דבר טוב שאי אפשר להבין אותו, אבל נוח לאדם לחיות חיים מזויפים. בחיים המזויפים, מתי שאדם בדבר מזויף ובדבר לא אמיתי, אז הכל יותר קל, הכל יותר אפשר להתפשר, הכל יותר אפשר להבין איך שרוצים, הכל אפשר לעשות איך שרוצים, אבל זה מזויף, זה לא אמיתי. דבר אמיתי הוא יקר, דבר אמיתי הוא חזק, דבר אמיתי הוא עמיד, דבר אמיתי הוא יש לו אורך חיים יותר ארוך, אבל האדם לוקח דבר מזויף שזה נוח לו, מצד אחד הוא נראה צדיק וחסיד וקדוש וטהור, אבל מצד שני כל החסידות והקדושה והטהרה והיושר וההגינות שלו הזו, היא בסך הכל זיוף, זה לא אמיתי, זה דבר שלא מחזיק זמן, זה דבר שכל הזמן בתזוזות, בחרדות, בפחדים, במחשבות לא אמיתיות, בידיעה עצמית שזה לא אמיתי. הוא חי כמו שזה אמיתי, הוא חושב שכולם חושבים שזה אמיתי, אבל זה מזויף, זה לא אמיתי.

אדם צריך לצאת מהזיוף הפנימי שלו, זיוף זה עולה זול, זה לא אמיתי, זה לא חזק. אדם צריך לצאת מהזיוף הפנימי שלו ולהיות אמיתי, להיות מקורי, ולדעת שכל דבר בחיים שלו תהיה אמיתי ותהיה עמיד ותהיה חזק, גם אם מישוהו אמר לך משהו, תחכה, גם אם פיטרו אותך מהעבודה, תחכה. גם אם משהו נראה לך קשה ונראה לך איום ונורא תחכה. הפיזיות היא הרס שאין כדוגמתו, הסקת מסקנות גם מדבר שנראה לך כואב, גם מדבר שנראה לך איום ונורא, זה דבר לא אמיתי, תחכה שתקלך את הקליפה.

פיטרו אותך מהעבודה, זו הקליפה. מישוהו פגע בך מאד, זו הקליפה. מישוהו עכשיו ישב ואמר לך משפט ואתה כועס מאד, תחכה לסוף המשפט. זו הקליפה, אתה מקלף את הקליפה, אח"כ תגיע לפנים שאחרי הקליפה ששמה נמצא הפרי.

ולכן אדם צריך להיות מאד ביישוב הדעת ומאד בחוסן נפשי ובשקט וברגיעה נפשית

גדולה ביותר. מישהו שולח לאדם הודעה הוא נחרד, מה הוא רוצה. אבל תקלף את הקליפה, תיכנס ותראה מה שיש בפנים ותראה שזה כלום. תראה בפנים, תראה שזו סתם קליפה, בפנים יש את הדבר הטוב. בכל חושך יש אור, בכל בעיה בפנים יש פתרון שאתה נכנס לדלת יותר גדולה ויותר חשובה ויותר מוארת ויותר עם רחבות הדעת ויותר עם סיעתא דשמיא גדולה.

אנחנו תמיד מספרים ואומרים, לפני הרבה שנים נסענו בארץ הקודש, היה אדם שהיה נוהג לנו ובדרך שהיינו נוסעים אותו אדם עצר אותו שוטר. הוא היה צועק ובוכה לשוטר לא עשיתי כלום, למה אתה עוצר אותי, למה אתה רוצה לתת לי קנס, מה עשיתי, והשוטר לא הצליח לדבר כלום והאדם הזה בוכה וצועק ולמה, ולמה עשית לי, ואני עשיתי צבא ונפצעתי בצבא ואני משלם מיסים, והשוטר עוד לא אומר כלום, הוא רק מנסה לדבר ואותו אדם צועק וצועק ובוכה, פוחד

מהקנס, פוחד מהשלילה, פוחד מהדברים. בסוף אחרי כמה דקות שהוא רק צועק ומתלונן השוטר אמר לו רק רציתי לומר לך שהנורה האחורית של הרכב שרופה.

אותו דבר, לפעמים נראה לאדם משהו שהוא לא טוב, משהו קשה שקרה לו, משהו שנראה לא טוב, יתנו לו קנס, יקחו לו את הרישיון, לא תהיה לו עבודה, לא תהיה לו פרנסה, אבל בכלל לא רוצים להגיד לך את זה, רק רוצים להגיד לך שאין לך הנורה.

אותו דבר כל הדברים, רוב הדברים בחיים, זו בהלת שווא, אדם שומע, אדם פוחד, אדם דואג. ממה אתה פוחד? ממה אתה דואג? הכל זו רק עבודה של השכל של היצר הרע, של האוסף מחשבות בראש שנמצאים אצל האדם שגורמים לאדם לפחד מכל דבר. הוא שמע ששוטר עצר אדם ונתן לו קנס ופעם עצר אותו שוטר שבאמת הוא עשה משהו לא טוב ונתן לו קנס, פעם קרתה לו בעיה כן, פעם קרה לו כן, הוא נשאר בחרדות,

בפחדים ובחרדות שהשכל שולט עליו ואין לו אישיות אמיתית וחזקה, כי יש לו אישיות מזויפת, שזה לא דבר אמיתי. ואז, כל הפחדים, אדם חי בכל הפחדים שבעולם ובכל הדאגות שבעולם וכל הפחדים וכל היום וכל החיים עוברים לו בפחדים ובבהלות שווא שאין בהם ממש ואין בהם שום אחיזה ואין בהם כלום אמיתי וכלום נכון וכלום חזק.

לכן אדם צריך להיות חזק עם הפנים שלו פנים טהור, אדם צריך עם הפנים שלו להיות פנים אמיתי, להתחיל לבנות לבנה על עוד לבנה את הפנים שלו. לדחוק את כל הפחדים, לדחוק את כל המחשבות, ללמוד כל מה שאתה שומע - תחכה תשמע עד הסוף, אל תהיה כמו האדם שהשוטר עצר אותו ופחד קנס, שלילה, כל הדברים הקשים בעולם עברו לו בראש. מה בסך הכל השוטר רצה לומר לך, הנורה לא דולקת, הגלגל אין בו אוויר. תחשוב על הדברים בצורה אחרת, תחזור להיות אדם שחושב אמיתי ולא בזיוף.

אותו דבר אצל המן ואחשוורוש, המן עשה את כל הגזירות הקשות, את כל הדברים האכזריים, את כל הדברים הקשים שאי אפשר לשער ולתאר. ודאי תפילות, מסירות להקב"ה, עבודת השם, אין דבר שיכול להכניע את האדם "אֵין חֶכְמָה וְאֵין תְּבוּנָה וְאֵין עֶצָה לְנֶגְדַּהּ" (משלי כא, ל). לא משנה מה, ואפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים (ברכות י:). כל מצב וכל עניין תשמע אותו עד הסוף, תחכה לסוף הדברים, אל תסיק מסקנות מתחילת הדברים.

הרבה אנשים זה הסגנון של הדיבור שלהם, הרבה אנשים בהתחלה מילה נראית לא כמו שאתה חושב, אבל אם תשמע דברים עד הסוף ותתן לדברים להתיישב ותתן לדברים לרדת לתכלית, תראה שכל הכעסים וכל המריבות וכל האכזבות וכל הדברים הלא נוחים והלא טובים, רובם זה רק בראש שלך ורובם זה רק חוסר הבנה וחוסר מחשבה

אמיתית וחוסר יישוב הדעת וחוסר אמיתיות שבתוכך, שזה גורם לך את כל הדברים הקשים שאתה עובר בחיים.

אבל מתי שאדם ביישוב הדעת, ביראת שמים, בפנים של הנפש שלו טהור, בפנים של הנפש שלו הוא בונה את עצמו בצורה חכמה וחזקה, הוא מקלף את כל הקליפות ע"י לימוד זוהר הקדוש, ע"י לימוד תורה הקדושה, ע"י קדושה, ע"י טהרה הוא מגיע ומבין ויורד לעומק של הדברים שכל הדברים זה בהלות שווא וכל הדברים זה דברים לא נכונים והכל זה רק בריישא, ומתי שתרד לסייפא תראה שזה בכלל אחרת וכל הדאגות והפחדים הם דאגות ופחדים שאין להם ממש.

וזה יסוד גדול שאדם צריך לעבוד על עצמו בכל הכוח לחכות לסוף, לא להתפעל מהמילים הראשונות, לא להתפעל לא לטוב ולא לרע מההתחלה. תתן לדברים להגיע לסוף, גם כשמציעים לך דבר גדול ועצום

ונראה הדבר שאין לו שני בעולם, אל תיקח אותו מההתחלה, תחכה לסוף, תבין לשמוע את הסוף של הדברים, אל תחליט החלטה מהתלהבות של הרגע הראשון. כל הדברים שמתלהבים ומהרגע הראשון אדם חושב שזה מה שנראה וזה מה שטוב, זה דברים שאח"כ מתי שאתה מגיע לאמת שלהם אתה מתחיל לראות את האכזבות שלהם ואתה מתחיל לראות את הדברים הלא נכונים שבהם. תחכה לעומק של הדברים ואז בעומק של הדברים תראה שהכל אחרת והכל משונה והכל בצורה אחרת וכל המחשבות שחשבת וכעסת ודאגת והתלהבת, הכל זה דברים שלא אמיתיים. אחרי שתשמע את הכל, אחרי שתבין את הכל אז הכל יובן והכל יהיה טוב אצלך.

לכן אמרנו כמה פעמים, אדם צריך שהדברים אצלו יהיו מושלמים. מתי שדברים לא מושלמים אצל האדם ופה הוא עשה חצי ופה רבע ופה שלישי, אז מתחיל להיות אצל

האדם חוסר שקט נפשי. אדם צריך לקחת על עצמו יסוד גדול, כל מה שהוא עושה בחיים יהיה מושלם, לא למחצה לא לשליש ולא לרביע, הכל צריך להיות מושלם. גם דברים קטנים שאתה עושה, התחלת לקרוא תהלים תסיים, התחלת משהו תסיים, אל תשאיר חצי פה, רבע שם, פה חצי מילה, פה לא לסיים שיחה, פה לא לסיים את הלימוד שאתה לומד, פה לא לסיים משהו בצורה נבונה ונכונה.

אל תשאיר דברים פתוחים, תסגור כל דבר פתוח. מתי שאדם משאיר דברים פתוחים מצטבר הרבה על הראש שלו, יש הרבה ואקום בראש שלו ואיפה שיש ואקום נכנס שם דברים לא טובים. הכל תעשה מושלם, הכל תעשה במחשבה חזקה, הכל תחכה עד הסוף, הכל תשמע עד הסוף, הכל תעשה ביישוב הדעת ומתי שתאסוף את כל הדברים האלה בצורה חכמה, אז האדם מתחיל לעלות לדרך הישרה ולדרך הנבונה

ולדרך הטובה שהוא קונה לעצמו שקט נפשי. שבעים או שמונים אחוז מכל הבעיות שלו נגמרות לו כי הן לא נכונות, הוא רב עם עצמו, הוא כועס עם עצמו ואת הכעס של עצמו הוא מעביר את זה לאחרים.

זה כמו אדם שאוכל אוכל מקולקל הוא מקיא אז ככה גם אדם ששומע דברים לא נכונים וחושב דברים לא נכונים ויש לו מחשבות לא נכונות, הוא ממלא את הראש שלו במשהו חולה, כמו להבדיל בבטן שהאדם חולה והוא מקיא, אז אדם מקיא בפה שלו את הכעסים, את התסכולים, את הצער שלו בצער שרב עם אנשים, בכעס שרב עם אנשים. יש קיא שמקיאים קיא, ויש קיא שמקיאים כעס מהשכל ומהלב של כעסים ומריבת ומחלוקות ופגיעות שאדם נפגע וכו'. אז לא להקיא לא בלב על אנשים ולא להקיא מהפה כעס ומרור שיש לך על אנשים. תרפא את הבטן שלך שלא תכאב לך שלא תקיא קיא

על אנשים ותרפא את הנפש שלא תקיא קיא
וכעסים על אנשים.

הקב"ה יתן לכולנו ישועה גדולה וכולנו כאיש
אחד בלב אחד להתחיל לחזק, לארגן, לקדש
את עצמנו להכין את עצמנו לכ"ה באלול,
יום בריאת העולם, יום שיסיימו אלפים של
יהודים את הזוהר הקדוש, יום הילולה של
רבי אלעזר בנו של רבי שמעון בר יוחאי,
שניכנס בע"ה לראש השנה בשמחה, בכוח,
בהתעלות הנפש, בזכויות עצומות וכדאי הוא
רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק (ברכות
ט.ט), רבי שמעון יעמוד בשעת הדחק, בראש
השנה, "מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְיָ עָנְנִי בַמֶּרְחֵב יְיָ"
(תהילים קיח, ה) נזכה כולנו לגאולה, לברכה,
לישועה ולסיעתא דשמיא גדולה.